ХЪНТЪР ТОМПСЪН

СТРАХ И ОМРАЗА В ЛАС ВЕГАС

ПРОЗОРЕЦ
2021

ЧАСТ ПЪРВА

1.

Бяхме някъде около Барстоу, в началото на пустинята, когато дрогите започнаха да ни хващат. Спомням си, че казах нещо от сорта на:

– Чувствам се малко замаян, може би е по-добре ти да шофираш...

И внезапно наоколо се разнесе ужасен грохот, а небето се изпълни с грамадни прилепи, които се спускаха с крясъци и пикираха около колата, която се носеше със сто мили в час[1] със свален покрив на път за Лас Вегас. Един глас пищеше:

– Мили боже! Какви са тези проклети животни?

После отново стана тихо. Адвокатът ми беше съблякъл ризата си и изливаше бира върху гърдите си, за да получи по-бърз слънчев загар.

– Какво си се развикал? – измърмори той, вдигнал лице към слънцето със затворени очи, защитени от плътно прилепващи испански слънчеви очила.

– Няма значение – казах. – Твой ред е да шофираш.

Набих спирачки и отбих Голямата червена акула в банкета. Няма смисъл да му казвам за прилепите, помислих си. Съвсем скоро нещастникът сам ще ги види.

Беше почти дванайсет на обед, а ни оставаха повече от сто мили. Чакаше ни мъчно пътуване. Не след дълго и двамата щяхме да сме напълно разцепени. Но връщане назад нямаше, нито имаше време за по-

[1] Около 160 км/ч. – *Бел. прев.*

чивка. Налагаше се да пропътуваме това разстояние. Регистрацията на акредитирани журналисти за легендарното „Минт 400“ вече течеше и трябваше да се появим там не по-късно от четири, за да получим своя шумоизолиран хотелски апартамент. Едно престижно спортно списание от Ню Йорк се беше погрижило за резервациите, както и за този огромен червен кабриолет, който току-що бяхме наели от някаква фирма на „Сънсет Стрип“[1]... а аз в крайна сметка бях професионален журналист, призван да *отразява събития*, за добро или лошо.

Спортните редактори ми бяха отпуснали $300 в брой, повечето от които вече бяха похарчени за различни видове опасна дрога. Багажникът на колата приличаше на подвижна полицейска лаборатория за наркотични вещества. Имахме две торбички трева, седемдесет и пет топчета мескалин[2], пет картона суперсилно ЛСД, една почти пълна солница кокаин и цяла галактика от разноцветни стимуланти, транквиланти, възбудителни, приспивателни... както и литър текила, литър ром, кашон „Будвайзер“, половин литър суров етер и две дузини амили[3].

Всичко това беше набавено предишната вечер, в хаоса на високоскоростно шофиране из целия окръг Лос Анджелис – от Топанга до Уотс – накупихме де що успяхме да добараме. Не че всичко ни беше нужно за

---

[1] Централна отсечка от Сънсет Булевард. По същия начин се нарича и централната отсечка на Лас Вегас Булевард в Лас Вегас; названието се използва и за двете места. – *Бел. прев.*

[2] Халюциногенен алкалоид, добиван от няколко вида от южноамериканския кактус пейот. – Бел. ред.

[3] Амилнитрит – съдоразширяващо лекарство, използвано в медицината за сваляне на кръвното налягане и при някои сърдечни заболявания, а в някои среди – като наркотик, причиняващ краткотрайно еуфория при вдишване. – *Бел. прев.*

пътуването, но веднъж събереш ли здрава колекция от дрога, тенденцията е да залитнеш в крайности.

Единственото нещо, което наистина ме притесняваше, беше етерът. На света няма по-безпомощен, безотговорен и покварен човек от изпадналия в дълбините на етерен разгул. А знаех, че много скоро ще се захванем с тази гадост. Най-вероятно още на следващата бензиностанция. Бяхме опитали почти всичко друго и сега беше време за дълбоко вдишване на етер. А после трябваше да изминем оставащите сто мили в ужасен, лигав, спазматичен ступор. Единственият начин да останеш в час, докато си на етер, е да вземаш много амили – не всички наведнъж, а постепенно, колкото да поддържаш концентрация при деветдесет мили в час през Барстоу.

– Човече, ето така се пътува – каза адвокатът ми. Наведе се напред, за да усили звука на радиото, припявайки със затворена уста ритъма и някак стенейки думите: „Още едно дръпване, боже... Още едно дръпване...“[1].

Едно дръпване ли? Глупако! Почакай само да зърнеш проклетите прилепи. Едва чувах радиото... свит в ъгъла на седалката, вкопчил се в касетофона, усилен до дупка на „Съчувствие към дявола“[2]. Това беше единствената касета, която имахме, и я въртяхме постоянно, отново и отново, като някакъв безумен контрапункт на радиото. А също и за да запазим ритъма на пътуването. Поддържането на постоянна скорост е икономично – в онези дни това ни се струваше важно. Наистина. На такова пътуване човек много трябва да внимава с разхода на гориво. Да избягва рязкото по-

[1] One Toke Overthe Line, Sweet Jesus – песен на фолкрок дуото „Бруър и Шипли“ от 1971 г. – *Бел. прев.*

[2] Sympathyforthe Devil – песен на „Ролинг Стоунс“ от 1968 г. – *Бел. прев.*

даване на газ, причиняващо ускорение, което изтегля кръвта му в задната част на мозъка.

Адвокатът ми забеляза стопаджията преди мен.

– Да закараме момчето – каза и преди да успея да възразя, той спря, а бедното селянче се понесе към колата с широка усмивка, възкликвайки:

– Иха! Никога не съм се возил на кабриолет!

– Така ли? – казах. – Ами тогава да тръгваме.

Хлапето закима въодушевено, докато отлепяхме с пълна газ.

– Ние сме твои приятели – подметна адвокатът ми. – Не сме като другите.

Господи, помислих си, започва се.

– Стига с тези приказки – казах остро. – Да не ти пусна пиявиците.

Той се ухили, сякаш ме беше разбрал. За щастие шумът в колата беше толкова ужасен – посред вятъра, радиото и касетофона, – че хлапето на задната седалка не чуваше нито дума от онова, което си приказвахме. А може би чуваше?

Колко дълго ще се държим, питах се. Преди някой от нас да започне да крещи и да бръщолеви на момчето. Какво ще си помисли тогава? Тази самотна пустиня е последният дом на Семейството на Менсън[1]. Ще направи ли той тази зловеща връзка, когато адвокатът ми започне да пищи за прилепи и за огромни морски скатове, нападащи колата? Ако стане така – е, ще се наложи да му отрежем главата и да го заровим някъде. Защото и дума не може да става да го пуснем на свобода. Веднага ще ни докладва на някакви дивашки, нацистки патрули, които ще ни погнат като псета.

[1] Култ, основан от известния сериен убиец в Сан Франциско и впоследствие преместил се в Долината на смъртта. – *Бел. прев.*

Господи! На глас ли казах това? Или само си го помислих? Говорех ли? Дали са ме чули? Погледнах към адвоката си, но той изглеждаше невъзмутим – наблюдаваше пътя и караше нашата Голяма червена акула с около сто и десет мили в час. От задната седалка не се чуваше и звук.

По-добре да поприказвам с момчето, помислих си. Може би, ако му обясня нещата, ще се отпусне.

Именно. Извърнах се и го дарих с приятна, широка усмивка... изучавайки формата на черепа му.

– Между другото – казах, – трябва да разбереш едно нещо.

Той ме гледаше, без да мига. Дали не стискаше зъби?

– Чу ли ме? – изкрещях.

Той кимна.

– Добре – казах. – Искам да знаеш, че сме тръгнали за Лас Вегас да търсим Американската мечта. – Усмихнах се. – Затова наехме тази кола. Нямаше как иначе. Разбираш ли ме?

Той кимна отново, но в очите му се четеше безпокойство.

– Искам да знаеш цялата предистория – казах аз. – Защото това е една много злокобна мисия с елементи на смъртна опасност... Абе, забравих за бирата. Искаш ли една?

Той поклати отрицателно глава.

– А малко етер? – попитах аз.

– Какво?

– Нищо. Да се насочим към същината на проблема. Гледай сега, преди двайсет и четири часа седяхме в ресторант „Поло“ на хотел „Бевърли Хилс“[1] – в

[1] Легендарен луксозен хотел, посещаван от холивудски знаменитости. – *Бел. прев.*

лятната градина, разбира се, – просто си седяхме там под едно палмово дръвче, когато към мен се приближи някакво униформено джудже с розов телефон и каза: „Това сигурно е телефонното повикване, което очаквате, сър“.

Изсмях се и отворих кутийка бира, пяната от която заля цялата задна седалка, докато продължавах да говоря:

– И знаеш ли какво? Оказа се прав! Аз наистина очаквах това обаждане, но не знаех откъде ще дойде. Следиш ли мисълта ми?

Физиономията на хлапето представляваше маска от страх и крайно смущение.

Продължих:

– Искам да знаеш, че човекът зад волана е моят адвокат! А не някакъв идиот, когото съм срещнал на улицата. Мамка му, погледни го само! Не прилича на нас, нали? Защото е чужденец. Мисля, че е от самоански произход. Но това няма значение, нали? Ти страдаш ли от предразсъдъци?

– О, ни най-малко! – изтърси той.

– Така и предположих – казах. – Тъй като независимо от расовата му принадлежност този човек е много ценен за мен. – Погледнах към адвоката си, но мисълта му беше другаде.

Блъснах с юмрук шофьорската седалка.

– Това е важно, по дяволите! Това е истинска история!

Колата се люшна гадно и отново изправи посоката.

– Махни си ръцете от шибания ми врат! – изкрещя адвокатът ми. Момчето отзад имаше вид сякаш всеки момент щеше да скочи от колата на свой риск.

Настроението ни се скапваше – но защо? Бях оза-

дачен и притеснен. Нима комуникацията в тази кола отсъстваше? Нима бяхме деградирали до *безсловесни твари*?

Понеже моята история беше сто процента истинска. Бях сигурен в това. Смятах, че е изключително важно да си изясним докрай смисъла на това пътуване. Наистина бяхме седели в ресторант „Поло“ – дълги часове, – отпивайки коктейли „Сингапур Слинг“[1] с мескал и бира. А когато се обадиха, аз бях готов.

Спомням си, че джуджето се приближи до нашата маса предпазливо, подаде ми розовия телефон, аз го взех и започнах да слушам. После, без да съм изрекъл и сричка, затворих и се извърнах към адвоката си.

– Обадиха се от Генералния щаб – казах. – Искат да замина незабавно за Лас Вегас и да се срещна с някакъв португалски фотограф на име Ласерда. Той ще ми обясни останалото. Трябва само да се настаня в апартамента и той ще ме намери.

Адвокатът ми помълча, после внезапно се оживи.

– Оле майко! – възкликна той. – Май разбрах какъв е случаят. Този път, изглежда, падението ще бъде страшно. – Той затъкна бежовия си потник в белите си чарлстони от изкуствена коприна и помаха за още питиета.

– Ще ти трябват много правни съвети, докато приключиш с това – каза той. – И първият ми съвет е да наемеш един много бърз открит автомобил и да се разкараш от шибания Ел Ей поне за четиресет и осем часа. – Той тъжно поклати глава. – Това проваля уикенда ми, понеже аз, естествено, ще трябва да те придружа. И ще трябва да се въоръжим.

– Защо не? – въодушевих се. – Ако ще го правим,

[1] Коктейл, приготвян от шери, джин, газирана вода и захар. – *Бел. прев.*

да го направим като хората. Нуждаем се от добро оборудване и много пари в брой – най-малкото за наркотици и за свръхчувствителен диктофон, на който ще правим непрекъснат запис.

– Какво ще отразяваш? – попита той.

– „Минт 400“ – обясних. – Най-атрактивното офроуд състезание за мотоциклети и бъгита в историята на организирания спорт – фантастичен спектакъл в чест на някакъв дебел простак на име Дел Уеб, собственик на луксозния хотел „Минт“, който се намира на пъпа на Лас Вегас... или поне така пише в обявата. Моят човек от Ню Йорк ми я прочете току-що.

– В такъв случай като твой адвокат те съветвам да си купиш мотоциклет. Как иначе ще отразиш по правдив начин такова събитие?

– Невъзможно – отсякох. – Как можем да се сдобием с „Винсънт Блек Шадоу“?

– Какво е това?

– Фантастичен мотор – казах аз. – Новият модел е две хиляди кубически инча, развива двеста конски сили при четири хиляди оборота в минута, на магнезиева рама с две седалки от стиропяна и общо тегло с пълен резервоар – точно двеста фунта[1].

– Изглежда, става за тая работа – подхвърли той.

– Така е – уверих го. – Гадината не е много добра на завоите, но на прав път е истинско чудовище. Надбягва F-111[2] преди излитането.

– Ама излита ли? – попита той. – Можем ли да овладеем такава мощ?

– Абсолютно – казах. – Ще се обадя в Ню Йорк за пари.

---

[1] Около 90 кг. – *Бел. прев.*

[2] Стратегически бомбардировач във ВВС на САЩ. – *Бел. прев.*

2.

Конфискуването на $300 от една свиня в Бевърли Хилс

В нюйоркския офис не бяха и чували за „Винсънт Блек Шадоу“. Препратиха ме към бюрото в Лос Анджелис, което всъщност се намира в Бевърли Хилс само на няколко преки от ресторант „Поло“, но когато цъфнах там, жената, която отговаряше за парите, отказа да ми даде повече от $300 в брой. Нямала никаква представа кой съм, каза тя, а от мен вече се лееше пот. Кръвта ми е прекалено гъста за Калифорния – не мога да се изразявам добре в такъв климат. Не и докато плувам в пот, с оцъклени червени зъркели и трепереши ръце.

Така че взех тези $300 и си излязох. Адвокатът ми чакаше в един бар зад ъгъла.

– Тия пари няма да стигнат – отбеляза той, – освен ако не разполагаме с неограничен кредит.

Уверих го, че разполагаме.

– Всички самоанци сте еднакви – подех аз. – Нямате вяра в благоприличието, залегнало в културата на белия човек. Господи, само преди час седяхме в онази воняща дупка ей там, без пукната пара, парализирани, когато изведнъж ми звънна някакво напълно непознато лице от Ню Йорк, което ми каза да замина за Лас Вегас и да не се тревожа за разходите, а после ме прати в някакъв офис в Бевърли Хилс, където друго напълно непознато лице ми даде $300 суха пара без никаква конкретна причина... Мой човек, това е Американската мечта в действие! Големи тъпаци ще излезем, ако не яхнем това необичайно торпедо, където и да отива.